

Sygn. akt I C 139/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Przemysław Majkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko T. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz na rzecz powoda N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 85.834,27 (osiemdziesiąt pięć tysięcy osiemset trzydzieści cztery 27/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2013r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz na rzecz powoda N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 124,48 (sto dwadzieścia cztery 48/100) zł oraz kwotę 98,64 (dziewięćdziesiąt osiem 64/100) zł,
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
4. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz na rzecz powoda N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 4.745,00 (cztery tysiące siedemset czterdzieści pięć) zł tytułem zwrotu kosztów procesu (cztery tysiące czterdzieści siedem 73/100) zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 139/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 października 2013 r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenia od pozwanego T. P. kwoty 91.543,39 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06 listopada 2012 r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, że na wymienioną kwotę składają się: świadczenie główne w kwocie 50.000 zł, skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 5.168,91 zł, ustawowe odsetki karne w kwocie 36.110,74 zł, opłaty i prowizje w kwocie 84,00 zł oraz koszty sądowe w kwocie 179,74 zł. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę o bankową o nr (...)06- (...) z dnia 06 września 2006 roku zawartą pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a pozwanym, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Wierzytelność pieniężna przysługująca bankowi (...) SA w stosunku do pozwanego z wymienionej umowy została sprzedana w formie cesji na mocy umowy z dnia 05 listopada 2012 r. na rzecz powoda. Pozwany został zawiadomiony o zmianie wierzyciela i wezwany do zapłaty świadczenia, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane

(pozew k. 4-6).

W piśmie z dnia 17 listopada 2015 r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania w tym, kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W ocenie strony pozwanej powód nie udowodnił wyliczenia i udowodnienia roszczenia oraz zdaniem pozwanego doszło do jego przedawnienia. Zdaniem pozwanego zgłoszone pozwem roszczenie jest także przedwczesne gdyż przed wytoczeniem powództwa pozwany nigdy nie otrzymał od powoda wezwania do zapłaty lub innej formy polubownego załatwienia sprawy.

(pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 17 listopada 2015 r. k. 158-159).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 06 września 2006 roku pozwany T. P. zawarł z bankiem (...) S.A. umowę kredytu bankowego o nr (...)06- (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie, (dowód: kserokopia umowy o udzielenie kredytu obrotowego k. 62-65).

Wobec niedotrzymania warunków umowy (...) Bank SA dokonał w dniu 04 maja 2007 r. jej wypowiedzenia. W związku z niespłaconymi zobowiązaniami pieniężnymi wierzyciel wystawił w dniu 06 listopada 2007 r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który został zaopatrzonej w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 01 lutego 2008 r. sygn. akt Co 1100/07,

(dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy o kredyt k. 66, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego nr 171/2007 r. z dnia 06 listopada 2007 r. k. 68, kserokopia postanowienia SR w Sieradzu o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 01 lutego 2008 r. w sprawie CO 1100/07 k. 69, 70-71).

Po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S., A. J. postanowieniem z dnia 20 grudnia 2010 r. sygn. akt AJ KM 735/08 umorzył postępowanie. Wierzytelność pieniężna przysługująca bankowi (...) SA w stosunku do pozwanego z wymienionej umowy została sprzedana w formie cesji na mocy umowy z dnia 05 listopada 2012 r. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.,

(dowód: kserokopia postanowienia Komornika Sądowego Przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. Jordana z dnia 20 grudnia 2010 r. k. 72-73, kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności zawarta w dniu 05 listopada 2012 r. k. 74-76).

Pozwany został zawiadomiony o zmianie wierzyciela i wezwany do zapłaty świadczenia. Korespondencja została odebrana przez dorosłego domownika dłużnika- ojca M. P..

(dowód: k. 124-125).

Pozwem z dnia 31 października 2013 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenia od pozwanego T. P. kwoty 91.543,39 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,

(pozew: k. 4-6).

Pismem z dnia 30 października 2015r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego łącznej kwoty 85.834,27 zł i w pozostałym zakresie cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

(dowód: pismo k. 156,157).

Pismem z dnia 17 listopada 2015 r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik pozwanego nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu.

(dowód: pismo k. 158,159).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Bezsporne jest w sprawie że pozwanego T. P. i poprzedniego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa (umowa kredytu obrotowego) o nr (...)06- (...) z dnia 6 września 2006 roku. Pozwany nie spłacił należności przyznanej mu na podstawie wyżej przywołanej umowy. W sprawie nie była także kwestionowana okoliczność, że z wniosku poprzedniego wierzyciela Banku (...) S.A przed Komornikiem Sądowym działającym przy Sądzie Rejonowym w S.A. J. toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko T. P. w oparciu o bankowy tytułu egzekucyjny o nr (...) z dnia 06 listopada 2007 roku zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 01 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. akt Co 1100/07. Bankowy tytuł egzekucyjny dotyczył umowy bankowej o nr (...)06- (...) z dnia 6 września 2006 roku, zaś postępowanie komornicze powadzone na jego podstawie zostało umorzone postanowieniem Komornika z dnia 20 grudnia 2010 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Poza sporem pozostaje także, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 05 listopada 2012 roku nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 6 września 2006 roku. Pozwany został zawiadomiony o zmianie wierzyciela i wezwany do zapłaty świadczenia. Korespondencja została odebrana przez dorosłego domownika dłużnika.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl natomiast art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta). W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że powód bezspornie wykazał wszelkie okoliczności stanowiące podstawę jego powództwa. Pozwany zaś ograniczył swoje działania niweczące prawo powoda do podniesienia przede wszystkim zarzutu przedawnienia roszczenia oraz do stwierdzenia, że roszczenie jest przedwczesne, gdyż strona przed wytoczeniem powództwa nigdy nie otrzymała od powoda wezwania do zapłaty lub innej formy polubownego załatwienia sprawy. Ponadto pozwany podniósł, iż nie otrzymał również innych dokumentów, jak powiadomienie o cesji wierzytelności. Odnosząc się w kolejności do powołanych przez pozwanego okoliczności podkreślić trzeba, że zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Wierzyciel chcąc zapobiec przedawnieniu musi doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123 k.c. Przepisy art. 123 k.c., przewidują trzy grupy przyczyn (zdarzeń) powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z limitatywnym wyliczeniem zawartym w tym przepisie, przerwanie biegu terminu przedawnienia następuje przede wszystkim poprzez każdą czynność

dokonaną przed właściwymi, wskazanymi w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. organami powołanymi do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia i z takim przypadkiem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi. Podobne znaczenie ma żądanie ustalenia roszczenia, zaspokojenia w postępowaniu wykonawczym (egzekucyjnym) i zabezpieczenia roszczenia według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 730 i n. k.p.c.). Wystawienie tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego (art. 96 pr. bank.) na pewno nie przerywa biegu przedawnienia. Na pełną akceptację zasługuje stanowisko Sądu Najwyższego, który zauważył, że: „Wystawienie bankowego tytułu wykonawczego nie odpowiada żadnemu z wymagań określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., od których ustawodawca uzależnił wystąpienie skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia”. Tym samym, „(...) nie może być (...) uznane za surogat wytoczenia powództwa, powodujący przerwę biegu przedawnienia” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01, LEX nr 82280). Wystawienie przez bank tytułu egzekucyjnego nie oznacza bowiem ustalenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1. Sąd Najwyższy przyjmuje natomiast, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr 1, poz. 7; z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, LEX nr 1125087; z dnia 4 października 2012 r. I CSK 90/12, LEX nr 1250551). Czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Teza ta jest aktualna także w odniesieniu do szczególnych podmiotów, jakimi są banki; złożenie przez bank wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, z. 11, poz. 141, z glosą aprobowaną M. Mulińskiego). Istotą przerwania biegu przedawnienia jest po pierwsze to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie (w sytuacji opisanej w art. 124 § 2 k.c.) przez cały czas jej trwania, po drugie zaś to, że po ustaniu tej okoliczności termin przedawnienia biegnie od początku, w całej swej długości, tak jakby wcześniej nie upłynęła żadna jego część. Po przerwie następuje więc nowy początek biegu terminu przedawnienia. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano natomiast kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Następuje więc przesunięcie nowego początku biegu terminu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania, którego wszczęcie było przyczyną przerwy. Gdy chodzi o postępowanie egzekucyjne, należy przyjąć, że kończy się ono umorzeniem, czy to z mocy prawa (art. 823 k.p.c.), czy z urzędu (art. 824 k.p.c.), czy na wniosek strony (art. 825 k.p.c.). Postanowienie sądu stwierdzające umorzenie, które nastąpiło z mocy prawa (por. uchwała SN z dnia 16 maja 1996 r., III CZP 44/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 117) oraz postanowienia komornika o umorzeniu postępowania z urzędu lub na wniosek podlegają zaskarżeniu; bieg przedawnienia rozpoczyna się w chwili uprawomocnienia się orzeczeń.

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał za niezasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Termin przedawnienia roszczenia rozpoczął bowiem swój bieg w dniu 28 maja 2007 r. tj. w dniu doręczenia pozwanemu przez powoda pierwotnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu bankowego (patrz. k. 128-129) i został przerwany w dniu 05 listopada 2007 r. tj. w dniu złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (patrz. k. 131-132). Ponownie termin przedawnienia, zgodnie z powołanym powyżej stanowiskiem judykatury prawa cywilnego, rozpoczął swój bieg w dniu 07 stycznia 2011 r. tj. dniu uprawomocnienia się postanowienia Komornika Sądowego Przy Sądzie Rejonowym w S. A. J. w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego i został przerwany przez wniesienie powództwa w przedmiotowej sprawie, które miało miejsce w dniu 31 października 2013 r. Uznając zatem, że roszczenie dochodzone przez powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. związane jest z działalnością gospodarczą pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. należy stwierdzić, że nie jest ono przedawnione. Powód wytoczył bowiem powództwo 31 października 2013 roku, natomiast 3-letni okres przedawnienia upływał z dniem 07 stycznia 2014 roku.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów pozwanego, iż roszczenie jest przedwczesne, gdyż strona przed wytoczeniem powództwa nigdy nie otrzymała od powoda wezwania do zapłaty lub innej formy polubownego załatwienia sprawy, a także że pozwany nie otrzymał powiadomienia o cesji wierzytelności, stwierdzić należy, że nie znajdują one żadnego

potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie. W aktach sprawy na kartach nr 81 znajduje się bowiem informacja o zmianie wierzyciela z dnia 06 grudnia 2012 r., w której zawarte jest skierowane do dłużnika T. P. wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Co szczególnie ważne dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sprawy wskazane pismo jak wynika z karty 82 akt sądowych zostało w dniu 10 stycznia 2013 r. skutecznie doręczone dorosłemu domownikowi pozwanego, który je odebrał w jego imieniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że powód w pełni wykazał zasadność dochodzonego roszczenia sprecyzowanego w piśmie z dnia 17 listopada 2015r., a w zakresie je przekraczającym wobec stanowisk procesowych stron orzekł o oddaleniu pozwu. Na zasadzoną kwotę 85.834,27 zł składają się: roszczenie główne w kwocie 50.000 zł, skapitalizowane odsetki umowne według zmiennej stopy procentowej, która wynosiła 11,10 % w skali roku (§ 3 umowy kredytu 1-3) w okresie od dnia 01 grudnia 2006 r. (data uruchomienia kredytu) do dnia 06 listopada 2007 r. (data wystawienia tytułu egzekucyjnego) w kwocie 5.168,91 zł, odsetki ustawowe od dnia 07 listopada 2007 r. (po dniu wystawienia bte) do dnia 05 listopada 2012 r. (dzień umowy cesji) w kwocie 30.665,37 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 w zw. z art. 482 § 1 k.c. zasądzając odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu to jest 31 października 2013 r. do dnia zapłaty.

Sąd uwzględnił również roszczenie powoda N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 124,48 zł oraz kwoty 98,64 zł. Wskazane sumy dotyczą kosztów sądowego postępowania egzekucyjnego oraz kosztów nadania klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, które jako koszty bezskutecznej egzekucji stanowią immanentne elementy swoistej szkody wierzyciela (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r. III CZP 188/06 lex 203871).

W punkcie czwartym wyroku, stosownie do wyrażonej w przepisie art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd zasądził tytułem zwrotu kosztów od pozwanego T. P. na rzecz powoda N. Hurtownia (...), (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 4.745,00 zł (3.6000 zł koszty zastępstwa procesowego + 1.145 zł opłata od pozwu).